

LAUREN K. MCKELLAR

MÁMY VAKCI

Copyright © 2025 by Lauren K McKellar
Translation © Polzerová Nikola, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

First published in English in Sydney, Australia
by HarperCollins Publishers Australia Pty Limited in 2025.
This Czech language edition is published by arrangement
with HarperCollins Publishers Australia Pty Limited.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE CALENDAR MUMS
vydaného v roce 2025
nakladatelstvím HQ Fiction, an imprint of HQBooks,
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-520-2

Věnováno Airlie, Matildě a Milovi.

Mám vás moc ráda.

Milí čtenáři,

upozorňuji, že tato část obsahuje spoilery!

Tato kniha je o mateřství a s ním spojených radostech, výzvách i srdcebolu. Přestože příběh obsahuje spoustu humorných a světlých okamžiků, jako každé mateřství se dotýká i složitých témat – ztráta identity, poporodní úzkosti, smrt dítěte a týrání, se kterým má spousta Australanek zkušenost.

Je politováníhodné, že v průměru každých devět dní je jedna žena zabita svým současným nebo bývalým partnerem (www.ourwatch.org.au). Navíc přibývá případů, kdy muž páchá násilí na ženě během těhotenství – a odchod z takového vztahu není snadný.

Pokud o domácím násilí nezačneme mluvit, nikdy nad ním nezvítězíme. Tato kniha není pouze o něm, ale i o všedních radostech. Je o lásce, sounáležitosti a nezlomném poutu, které během mateřství vzniká. Věřím, že vám příběh vykouzlí úsměv na rtech, zahřeje u srdce, dodá vám odvahu vidět samu sebe jako matku a/nebo ženu. Zároveň však doufám, že vás přiměje zajímat se o téma domácího násilí.

Pokud vy nebo někdo, koho znáte, se potýká s domácím násilím, vyhledejte pomoc. Prosím, nevzdávejte to. Jste silnější, než si myslíte.

S láskou,
Lauren

Jedna

Matky

„Můj byl poklidný. Proběhl bez problémů a byl jednoduše... nádherný.“

„Když vylezla jeho velká hlava, přísahám, že mi roztrhl vaginu jako... o čem to zpívá ta Miley Cyrus?“

„Bylo to jiné, než jsem si představovala. Všechny mluví o návalu ohromující lásky, ale já to tak necítila.“

„Zvládnete to díky lásce. Lásce, zenu, klidu v duši a samozřejmě hlubokému dýchání.“

„Demoliční koule! O tom je ta písnička. Ten prdola se prodrál mou vaginou jako demoliční koule. Nic ho nezastavilo.“

„Je to moje druhá dcera, takže jsem měla plné ruce práce a příliš se nestarala o to, jak vypadám.“

„Vaše tělo k tomu bylo zrozero a víte, co se říká...“

„*Stojí to za to.*“

Dva

Tahle – úterý, 30. září

Zdálo se zvláštní, že všechny ty ženy v místnosti, které kromě data soulože neměly nic společného, si přesto měly vzájemně sdělovat svá nejtajnější a nejtemnější tajemství.

A ještě se od nich očekávalo, že se spřátelí.

Přesto se toho Tahlie zúčastnila. Seděla v místnosti mezi ženami tak odlišnými a zároveň velmi si podobnými, připravena sdílet s nimi detaily o svém těle, které by nepřiznala ani vlastní matce. Nanejvýš své gynekoložce, jenže ta za život viděla nepřeberné množství vagin, čímž snadno smazala hranice mezi formálností a intimitou.

„Dnes budeme pokračovat ve sdílení porodních zážitků. Kdo chce začít?“ Zdravotní sestra Jane se bystrými očima schovanými za brýlemi s tenkými obroučkami rozhlédla na obě strany.

„Já.“ O několik židlí napravo od Tahlie neznámá žena zamávala rukou ve vzduchu.

„Skvěle. Nejprve prosím představ sebe a své miminko.“ Jane jejím směrem kývla hlavou.

„Dobře. Jmenuju se Samantha a tohle je Jayde.“ Láskyplně se usmála na malé rozkošné nemluvně v bílé zavinovačce. „Má šest týdnů a porod se mi spustil spontánně. Když kontrakce začaly být častější, asi každou třetí minutu, k čemuž došlo po pár hodinách, odvezla jsem se do porodnice.“

„Ty jsi řídila? Během *porodu*?“ vyhrkla žena s rudými kadeřemi a s očima o velikosti Tahliniých nalitých bradavek – *díky, drahé kojení. Jsem za jejich expanzi vážně nesmírně vděčná.*

„Během kontrakcí jsem samozřejmě zastavila u krajnice. Svoje dítě bych nikdy neohrozila.“ Samantha zněla vyrovnaně, klidně, jako kdyby vyprávěla o cestě do supermarketu, nikoliv o hrůzách porodu. „Rodila jsem přirozeně a od bolesti mi pomohli rajským plynem. Nastříhli mě, ale mám dohromady jen tři stehy. Endorfiny prý uvolňují svaly, takže předpokládám, že jsem byla dole docela elastická.“

Elastická.

Tahlie slovo převalovala na jazyku jako žvýkačku. Její tělo jí během porodu nepřipadalo elastické ani v nejmenším a nyní se cítila jako pevně sešitá panenka. Pochybovala, že bude schopná ještě někdy pořádně se protáhnout.

Vystihoval ji opak slova elastická. Existovalo pro to slovo? Co třeba *neelastická*?

„Zkoušela jsi v rámci příprav perineální masáž? Pomáhá předcházet nastříhnutí,“ ozvala se žena vedle Tahlie.

„Zkoušela. S kokosovým olejem a lubrikantem,“ přikývla Samantha.

„Dokáže dělat zázraky. Stejně jako hluboké dýchání.“ Expertka na perineální masáž pohladila své miminko po hlavě. Choulilo se jí v náruči a nevědělo o světě. „Jsem Rhea a tohle je Kai. Já jsem rodila do vody a bylo to úžasné. Pokojné a krásné – jenom já, Kai, jeho velká sestra Athena a můj manžel.“

Tahlie rovněž zvažovala porod do vody. Tedy do té doby, než se o tom zmínila před Hamishem. *Ty chceš vážně rodit do bazénu plného krve a dalších tělesných tekutin? Víš přece, že většina žen se během porodu pokálí. Opravdu chceš, abychom se s tebou máčeli v bazénu plného krve a hoven?*

Ne, to nechtěla.

A on podle všeho taky ne, takže nemělo cenu na něj tlačit.

„Kai je naše druhé dítě a milujeme ho stejně jako první. Je dokonalý.“ Rhea se na malého synáčka láskyplně usmála, a když si dítě ze spaní povzdechlo, Samantha dojemně zasténala, jako kdyby se jí srdce tříštilo na milion kousků.

Tahlie tak dojatá nebyla. Jeho obličej jí připomínal květák – byl hrbolatý a velmi fialový.

Bože. Takhle by přemýšlet neměla. To se na matku nesluší. Všechny děti jsou přece krásné.

Prásk. Ze střechy se ozvala hlasitá rána. Samantha se předklonila ve snaze ochránit miminko.

Tahlie zvedla oči ke stropu. „Co to bylo?“

„Nejspíš opravář. Přišel zkontrolovat střešní klimatizaci.“ Jane se ušklíbla. „Omlouvám se. Snad mu to nebude dlouho trvat.“

„Není rozbitá už delší dobu? Nefungovala, ani když jsem v dubnu chodila do centra na kurzy hypnoporodu,“

poznamenala Samantha. Opřela se do židle a ohon vlasů jí sklouzl po rameni.

„Jedenáct měsíců, tři dny, třináct hodin a čtyřicet šest minut, ale kdo by to počítal?“ Sestra se rozpačitě zasmála. „Podle Olivera, vedoucího provozu, si taková oprava vyžaduje čas. No, nemýlil se.“

Nad hlavami jim zazněl další úder a za ním přival slov, který Jane vehnal růž do tváře.

„Držme si palce, aby problém vyřešil a nepropadl se střechou dolů,“ prohlásila suše. „Kde jsme skončily?“

Tahlie se schoulila na židli. Třeba ji přeskočí.

„U tebe, že ano, Tahlie? Jaký byl tvůj porod?“

„Docela nudný,“ vytáčela se.

„Slyším správně skotský akcent?“ zeptala se Jane.

„Irský, pocházím z Dublinu,“ odvětila Tahlie. Nejdříve Irsko, pak Sydney a nyní... Hickory Creek s počtem obyvatel šestnáct tisíc. Malé město uprostřed obrovského oceánu.

„Jak ses dostala až k nám?“ zajímala se žena ve světlém květovaném overalu, která si v tu chvíli od prsu odtrhla miminko, horní část oděvu připnula k ramínku a dítě položila na podložku.

„Můj snoubenec zde vyrostl. Možná ho znáte – jmenuje se Hamish McMasters.“

Místnost se zavlnila kolektivním úžasem.

„Nedělá šéfa celé místní policii nebo tak něco?“ vyptávala se dál žena v overalu a Tahlie přikývla.

„Velitele okrsku, ale ano, to je on,“ potvrdila za zvuků ohromeného šepotu – podobnou reakci vyvolala pokaždé, když se o něm zmínila.

„Prosím, poděl se s námi o svůj porod, Tahlie,“ vyzvala ji sestřička znovu.

Tahlie sklopila zrak k nemluvněti v dětské sedačce. Chlapeček měl baculaté tváře, velmi baculaté, a červené s několika zarudlými skvrnami. Na hlavě mu vyrůstal chomáč tmavých vlasů, ale uprostřed se leskla lysina, díky níž vypadal

jako malý mnich. Ničím nepřipomínal roztomilá miminka z fotografií Anne Geddesové, které si Tahlie v pubertě s oblibou prohlížela. Tehdy častokrát snila o tom, že se z ní *jednou* stane matka. Její dítě se nemohlo pyšnit krásnými kukadly jako Samantha dcerka, ani klidnou povahou jako Rhein syn.

Obličej se mu kroutil vztekem, ústa měl zkřivená záští. Pak ze sedačky vyšel hlasitý prd a přisedící se pobaveně zahihňaly.

Navzdory svým nejlepším úmyslům Tahlie porodila prdícího zakrslého mnicha s naducanými tvářemi. A nyní měla sdílet detaily z porodu se skupinou neznámých žen.

„Neboj se, tady tě nikdo soudit nebude.“ Rhea ji pohladila po ruce a Tahlie ucítila vůni santalového dřeva.

Zhluboka se nadechla.

„Já... rodila jsem v porodnici. Dali mi epidurál. Nastříhli mi hrázi a použili kleště.“ Tahlie přehodila nohu přes nohu a pot je okamžitě slepil k sobě. Dlouhých devatenáct hodin porodu. Silných bolestí, které každých pár minut zasáhly její tělo silou blesku. Hamishe, který přecházel z místa na místo, nosil jí kávu, pil její kávu, odcházel z pokoje, pak se do něj znovu vracel a nabízel se, že ji poškrabe na zádech – *Neškrab mě na zádech!* Cumlala ledovou kostku, opářila se v horké sprše. S bolestí i dlouhým průběhem počítala.

Jen si nemyslela, že se bude cítit tak... osaměle.

„Nebylo to takové, jak jsem si představovala,“ dodala a uvědomila si, že na ní ženy visí očima.

„Je to velmi náročné,“ usmála se na ni Samantha, na hlavě účes, který odporoval spalujícímu horku. „Hamish ti pomáhal?“

„Pamatuju si, jak na základce prohlašoval, že chce mít syna i dceru.“ Zrzka ji předběhla a tiše se zasmála. „Vsadím se, že je z něj úžasný otec.“

„No, jsme teprve na začátku, ale zatím...“ Tahlie pokrčila rameny. Pot jí stékal i do výstřihu.

„Ach, vyprávěl ti o tom, jak kdysi pomáhal farmáři s březí krávou? Má určitě silné otcovské sklony.“ Další žena přispěchala s ódou na jejího snoubence.

„O tom jsem slyšela! Myslím, že dokonce vypomáhal ve zvířecím útulku,“ zamyslela se Samantha a prstem s francouzskou manikúrou si poklepala na rty.

„To zní jako Hamish,“ odpověděla Tahlie a začala si rukou ovívat obličej. „Je tu docela dusno. Mohla bych prosím dostat sklenici vo–“

Vtom se dveře rozletěly dokořán a dovnitř napochodoval muž ve středním věku v tmavomodrých kalhotách a bílém tričku, které obepínalo jeho širokou hrud'. Z plešaté hlavy si setřel nahromaděný pot.

„Olivere?“ Jane nechápavě svraštila obočí.

„Nesu špatné zprávy.“ Oliver spráskl ruce a rozhlédl se. „Opravář narazil na černou plíseň. Nerad vám kazím zábavu, ale musíte odejít.“

„Kam?“ vyhrkla Rhea.

„Pryč, a pokud možno co nejrychleji,“ vyzýval je Oliver. „Naše pojištění tohle nepokryje, a kdyby některá z vás onemocněla...“ Zašklebil se, jako kdyby už v duchu viděl přibývajících bankovky. Jedna z žen na opačné straně místnosti na nic nečekala a začala dítě soukat do autosedačky.

„Tak jo, dámy.“ Jane se zvedla z plastové židle. „Zdá se, že naše sezení dospělo k předčasnému konci, ale potkáme se znovu příští týden ve stejném čase, na stejném místě.“

„Bohužel musíte zvolit jiné místo.“ V Oliverově hlase chyběla hodnověrnost. „Obávám se, že nemáme rozpočet na to, abychom se zbavili plísně a k tomu pořídili novou klimatizaci. Tahle oprava bude stát spoustu peněz a času. Scházet se můžete online.“

„Online?“ vyjekla Tahlie. V péči o dítě tápala a hodila se jí každá pomocná ruka – ale skutečná, nikoliv virtuální. „Jak budeme miminka vážit?“

„Na kuchyňské váze?“ navrhl Oliver.

„A co ta vzdělávací videa? Jane, neříkala jsi, že nám chceš něco přehrát?“ Samanthě se v hlase odrážely obavy.

„Podívejte se na ně na YouTube,“ odbyl ji chladně Oliver. „Takže kdybych vás mohl poprosit –“

„A co moje ostatní skupiny? Kojení a logopedie? A předškolní kroužek?“ strachovala se Jane. „Imunizační kliniku zavřete taky?“

„Bude nejlepší, když se na imunizaci objednáte do Lisimore.“ Oliver se nervózně zatahal za tričko. „A ano, ostatní skupiny budou nejspíš rovněž zrušeny, ale můžeme si o tom promluvit o samotě, Jane?“

„Počkejte chvílku,“ ozvala se Rhea a svou rázností si získala celou místnost. „Není snad na opačné straně areálu ještě jedna hala? Pokud v ní klimatizace funguje, mohly bychom pokračovat tam.“

„Moc rád bych vám to místo nabídl, ale tam sídlí pánský rybářský spolek.“ Oliver pokrčil rameny, jako že se s tím nedá nic dělat.

„Určitě v něm nesídlí od rána do večera,“ namítla Tahlie. Chytila se každého stébka. „Klidně se jim přizpůsobíme, že jo?“

Několik žen souhlasně zamumlalo.

Oliver zavrtěl hlavou. „To bohužel nepůjde. Mají tam uskladněné veškeré vybavení.“

„Nemůžou si ho přenést jinam?“ nevzdávala to Tahlie.

„Já jim s tím pomůžu,“ nabídla se Rhea.

Oliver se usklíbl, aby jim dal najevo, co si o jejich návrhu myslí. „Ženy nemůžou tahat těžké předměty.“

„Jak můžete vědět, co svedu nebo nesvedu se svým vlastním tělem?“ Rhei v tmavých očích zajiskřilo. „Ujišťuju vás, že jsem naprosto schopná –“

„Nehledě na vaši fyzickou zdatnost, pánové platí štědré příspěvky, aby místo mohli využívat. Jejich peníze využíváme na služby, které centrum poskytuje, a ještě z toho pokryjeme Janeinu výplatu. Proč bychom měli rybáře znevýhodňovat jen kvůli tomu, že vaše místnost je mimo provoz?“ Oliver

před sebe natáhl ruce, jako by se chtěl před ženami ochránit. „Podívejte se, mrzí mě to. Opravdu. Ale rozpočet na rodinné kurzy jsme již vyčerpali a upřímně nevím, kdy se nám je podaří obnovit. Máme peníze sotva na to, abychom se zbavili plísně – jenže v takové vlhkosti ji bez pořádné klimatizace máme brzy zpět. Je mi líto, ale jestli nemáte nápad, jak našetřit na nový klimatizační systém, budeme muset vaše osobní setkávání odložit na neurčito.“

Samantha se zprudka a z plných plic nadechla. Rhea vystrčila bradu a vyzývavě hleděla na Olivera, který se rychle vzdálil do předsálí.

Tahle na okamžik zavřela oči. Nebyla naivní, aby si myslela, že si v místnosti plné cizích lidí najde spřízněnou duši, ale v něco přece jen doufala – ve spojení. V novou známost, se kterou si jednou za čas zajde na kávu. Přinejmenším očekávala, že se dozví detaily ohledně toho, jak pečovat o novorozené dítě.

Její máma jí kdysi prozradila, že ženy na mateřské se mohou cítit velmi osaměle.

Ukázalo se, že měla pravdu.

Tři

Rhea

Rhea se zhluboka nadechla. Pyšnila se tím, že své emoce dokázala udržet pod kontrolou. Léta terapie a naslouchání vlastnímu tělu ji naučila lépe vnímat sebe sama, což jí její partner Cole záviděl. Ale přesto...

Zatracení rybáři.

Hodili je přes palubu kvůli skupině mužů, jejichž nejoblíbenější pomůckou byl prut.

Palcem přejela přes hladký ametyst, který měla navlečený na ukazováku. *Je v pořádku cítit emoce. Vztek je jen povrchní pocit, zakrývající hlubší problém.*

Jenže kvůli tomu povrchnímu pocitu by nejraději jeden z prutů popadla a vzkázala Oliverovi, kam si ho může strčit. Zatlačila na kamínek, až jí do prstu otiskl malou rýhu.

Ženy kolem ní pokládaly miminka do kočárků, plínky a ubrousky balily do tašek a chystaly se k odchodu.

„Zajdu si s Oliverem promluvit. Určitě se s tím dá něco dělat.“ Jane obešla maminku poutající dvojčata do dvojitého kočárku a vyšla ze dveří.

„Nechce se mi věřit, že kurz zavřou,“ bědovala Lizzy a uvolněný pramen rudých vlasů si zastrčila za ucho. „I když je Harry moje druhé miminko, potřebuju si oprášit vědomosti. Už jsem skoro všechno zapomněla.“

„Nápodobně. S Athenou jsem si lekce kojení nemohla vynachválit. To chce prostě osobní kontakt.“ Rhea zavřela oči a vzpomínala na dobu, kdy se snažila nakojit novorozence, přestože netušila, jak na to. Jane jí tehdy vytrhla trn z paty a ostatní matky jakbysmet. V komunitním centru v Hickory Creek poznala Lizzy, se kterou se rychle spřátelila. Díky tomu bylo setkávání jedinečné.

„Naštěstí o to nepříjdeme úplně. Máme přece mobily,“ usmála se na ně povzbudivě žena s dvojčaty.

„A jak to asi bude probíhat? Umíš si to představit?“ Rhea si k uchu přitiskla imaginární telefon. „Ahoj, Jane, Kaiovo hovínko má zvláštní zelenou barvu. Ne, ne jako hrášek. Víc do khaki. Nebo jako listy eukalyptu. Nemáš po ruce vzorník s barvami? Pošlu ti kódy.“

„Můžeš to vyfotit,“ navrhla máma dvojčat a Lizzy se zasmála.

„Jasně, to bych mohla. Ale je to hrozně... frustrující. My jsme přišly o místo, ale rybáři zůstat můžou.“ Rhea se rozhodla po místnosti, až se pohledem střetla s Lizzy. „Copak tobě to nevadí?“

„Vadí,“ přisvědčila kamarádka, nato si Rhea zhluboka povzddechla a znovu zavadila o prsten. „Třeba bychom mohly výboru poslat petici, aby přerozdělili peněžní zdroje nebo aby nám nabídli jiné prostory.“

„Tady je nějaký výbor? Já myslela, že centrum spravuje vláda,“ divila se Tahlie melodickým irským přízvukem.

„Centrum v roce 1972 založila moje babička,“ vysvětlila Samantha a připoutala dceru do dětské sedačky. „Funguje díky vládním dotacím, ale velkou roli hrají i sbírky, peníze z nájmu a klubového členství. Řídí ho výbor, ten má kromě jiného na starosti i finanční stránku věci.“

„A jaké procento z jeho členů tvoří ženy?“ zeptala se Rhea jízlivě.

„Netuším. Moje rodina nemá s centrem už dlouho nic společného.“ Samantha se kousla do rtu a přejela si rukou po nažehlené bílé košili, aby předešla nežádoucím ohybům. „Ale petice za změnu prostoru nám nejspíš k ničemu nebude, protože předseda výboru je prezidentem rybářského spolku.“

„To je směšné,“ zavrčela Lizzy. „Na druhou stranu mě to nepřekvapuje, s podobnými situacemi se setkávám dnes a denně – dělám konzultantku v oblasti lidských zdrojů.“ Poslední část adresovala Tahlie, která chápavě přikývla. „Začíná to nedostatkem peněz na klimatizaci a než se nadějeme, jsou veškeré potřeby pro ženy příliš nákladné, zatímco rybářský klub a truhlářský kurz jen vzkvátá.“

„Štve mě, že s tím nejde nic dělat,“ poznamenala Tahlie. „Hlavně kvůli imunizační klinice. Netěší mě, že kvůli pár vpichům budu muset jezdit dvě hodiny do Lismore.“

„Měly bychom něco podniknout,“ pronesla Samantha tichým, ale odhodlaným hlasem. „Kdybychom se na klimatizaci složily, určitě bychom mohly zůstat. Neměli by důvod nás vyhodit.“

„I kdybychom si klimatizaci mohly dovolit, její instalace je časově velmi náročná.“ Rhea si v duchu představila

časový harmonogram. „Ale aspoň bychom tak kurz udržely při životě pro další maminky a zachránily bychom programy jako přechod na tuhou stravu a Janein kroužek pro batolata.“

„Moc ráda bych přispěla, ale pro takhle rozměrnou místnost se cena za klimatizaci může vyšplhat až k osmi tisícům dolarů. Vím to, protože jsme si chtěli domů taky jednu pořídit. S Tobym tolik peněz bohužel nemáme.“ Lizzy poslala vzdušný polibek svému miminku, které natahovalo pěstičky do vzduchu.

Vtom ticho přehlušilo hlasité vrzání a Tahlino nemluvně spustilo křik. „Tiše, maličký,“ konejšila ho, zatímco se matce dvojčat konečně podařilo široký kočárek protáhnout dveřmi ven. „Nic se neděje, Eli.“

„Čas na svačinu?“ obrátila se na ni Rhea účastně.

„Asi ano. Půjdu ho nakojit do auta...“ Tahlie s Rheou v patách vyšla na recepci. Ostatní matky se tísnily v malém předsálí. Zdálo se, že se nikomu nechce odejít. Mladičká recepční nevzrušeně hleděla do notebooku, jako kdyby jí jedenáct matek s kočárky nabourávalo pracovní prostor každý den.

„Proč ho nenakojíš tady? Tenhle prostor se snad nezavírá, takže se tu nemáme čeho bát.“ Rhea ukázala na židli u dveří. Tahlie se na ni posadila a Samantha si hlasitě odfrkla. „Tady jsme podle všeho před černou plísní ochráněny,“ dodala.

Rhea se postavila stranou a Tahlie uvolnila miminko ze sedačky. Vřískalo tak, až se celé třáslo. Tahlie rudý obličej přivinula k hrudi a chvíli zápasila s košilí. Pár žen se po ní ohlédlo a ona nabyla podobné barvy jako její syn. Byla o něco mladší než zbytek účastnic, takže pro ni měly nejspíš pochopení.

„Co kdybychom uspořádaly benefici?“ navrhla Rhea, aby odvedla pozornost od řvoucího dítěte a jeho matky. „Nejen na opravu klimatizace, ale abychom výboru dokázaly, že na nás záleží. Že jsou tyhle služby potřeba.“

„To je skvělý nápad,“ přikývla Samantha. „Jsem si jistá, že když lidé pochopí, jak jsou kurzy důležité, budou je chtít podpořit.“

„Rozhodně.“ Lizzy se opřela o odhalenou cihlovou zeď kousek od Tahlie, které se konečně podařilo dítě přiložit k prsu, načež pláč okamžitě ustal. „Jak to uděláme?“

„Mohly bychom vyrábět přírodní plastelínu a prodávat ji na trzích,“ přemýšlela nahlas Rhea.

„Tím bychom moc peněz nevybraly. Potřebujeme tisíce,“ zavrtěla hlavou Lizzy.

„Stánek s dorty! Musí to být stánek s dorty,“ ozvala se jiná žena – Rhea tušila, že jde o matku, která rodila u krajnice.

„Co ta akce Čokoláda na charitu, kterou nabízí Cadbury? Basketbalový tým mého Haydena si díky tomu vždycky přijde na pěkný balík.“

„Tanec. Za mě by byl nejlepší tanec.“

„A co tombola? Pořádají se ještě vůbec?“

„Co kdybychom prodaly Janein starý videorekordér? Určitě má velkou cenu,“ přidala se Lizzy a několik žen vyprsklo smíchy. Ze všech stran se ozývaly další návrhy.

Eli si pochutnával na matčině mléku a hlasitě při tom mlsal. Tahlie se zašklebila – možná se za něj styděla, možná jí působil bolest, možná obojí. Rhea na vteřinu zavřela oči a pak si mladou matku znovu prohlédla. Vznášela se kolem ní mlhavá modrá aura.

„Není kojení nádherné?“ Usmála se, aby jí dodala odvahy. „Je úžasné, co naše tělo dokáže.“

„To tedy ano,“ zamumlala Tahlie tiše a miminko v náruči se zavrtělo. „Jen pochybuju, že si někdy zvyknu vytahovat prsa na –“

Prásk!

Dítěti bradavka vyklouzla z pusy.

A Tahlieino prso se odhalilo celé místnosti. Třešničkou na dortu byl cákanec bílého mléka, který z ní vystříkl přímo na zelený koberec.

Všechny matky v místnosti se obrátily jejím směrem.

Mladá recepční se nadále zcela soustředila na počítačovou obrazovku.

„Krucí,“ zaklela Tahlie, zatímco nemluvně kvílelo a pěstičkou jí bušilo do hrudi. Přes obnažená prsa si přetáhla košili, jenže se jí na ní okamžitě vytvořila mokrá skvrna, která se s každou vteřinou rozšiřovala.

„Ukaž,“ oslovila ji Rhea a natáhla k ní ruce. „Já ho pochovám.“

„Ale jak? Máš vlastní dítě...“ Tahlie ukázala na Kaie, pohodlně usazeného po pravé straně matčina hrudníku v bavlněném vaku, který Rhea před pár měsíci pořídila na trhu. „Jak udržíš dvě?“

„Snadno.“ Rhea napodobila kolébání miminka na volné straně těla. „Vidíš?“

„Pokud ti to nevadí...“

Rhea se na ni mile usmála a Tahlie položila Elia do nastavené náruče. Zamrkal a pláč, který ještě před chvílí trhal uši, se změnil na tiché fňukání.

Ženy začaly znovu diskutovat a Tahlie přestaly věnovat pozornost. Eli se pomalu uklidňoval, až ztichl úplně, zasněně civěl na Rheu a v očích se mu odrážela únava.

„Jak se ti to povedlo?“ vydechla Tahlie. „Jsi snad zaříkávačka mimin?“

„Nejspíš je v šoku z toho, že vidí novou tvář,“ prohodila Rhea. „Jak se máte, mladý pane? Je moc roztomilý.“

„Asi poznal, že víš, co děláš, zatímco já se v tom plácám.“ Tahlie si nasadila podprsenku a zapnula košili.

„Vedeš si dobře.“ Rhea si Elia přiložila k rameni a na zádech mu prstem kreslila malé kroužky. „Kojit na veřejnosti není snadné.“

„Tak pod to se podepíšu,“ přidala se Samantha soucitně a kočárkem najela blíž k nim. „Vezmi si tohle.“ Podala Tahlie kus bílé látky. „Můžeš si tím vyčistit košili.“

„Ach, díky.“ Poklepala hadříkem na mokrou skvrnu a ve tváři ještě o něco zrudla.

„Jde ti to skvěle,“ konejšila ji Samantha.

„To bych neřekla, vždyť jsem celé místnosti ukázala prsa,“ odfrkla si Tahlie.

„No a? Jsou krásná.“ Rhea pokrčila rameny.

„To sotva.“ Tahlie sklopila zrak k tmavým povislým nadržům.

„Nebuď na sebe tak přísná.“ Samanthě slova nešla přes pusu. „Mně se zdají naprosto v pořádku.“

„V pořádku? Nic lepšího z tebe nevypadne?“ škádlila ji Rhea a Samantha pobaveně obrátila oči v sloup.

„Víš, jak to myslím. Nejsem zvyklá skládat komplimenty ženám.“

„To bychom měly změnit,“ prohodila Rhea – no jasně, to bylo ono. *Tohle* je zachráně. Ústa se jí pomalu formovala do úsměvu a rázem ho viděla všude kolem. Radost a nekonečné možnosti vibrovaly celým jejím tělem. „Všechny bychom si na to měly zvyknout.“ Vrátila Elia jeho matce. „Mám nápad.“

„Nápad? Jaký?“ chtěla vědět Tahlie.

„Na benefici,“ odvětila Rhea.

Samantha pobledla.

Rhea zatleskala, aby si získala pozornost ostatních žen. „Poslouchajte! Dostala jsem nápad. Víme, jak vybereme pořádný balík.“

„Jak?“ zeptala se Lizzy a hlavu naklonila na stranu.

„Vytvoříme kalendář. A hlavními objekty budeme my.“ Upíraly se na ni pohledy všech přítomných a *ano!* Šlo o dokonalý způsob, jak získat prostředky, jak obnovit kurzy, a navíc těm chlapům ukážou, jakou sílu v sobě dokáže vzbu-
dit skupina odhodlaných žen. „A budeme přitom nahé.“

Čtyři

Samantha

Nahé?

Copak se Rhea zbláznila?

Samanthě spadla brada. A co srdce – ještě bije? Budou ji muset z centra odvézt na vozíku. Mohly by na tom dokonce něco trhnout – kdyby ji tady nechaly ležet a vystavovaly ji jako v muzeu. Lidé by si ji prohlíželi a říkali věty jako: *Vidíš tu ženu, drahoušku? Tohle se stane, když někomu navrhneš, aby se na veřejnosti vystavoval nahý.*

Ach jo, samozřejmě že by se měla mít ráda taková, jaká je, a podobné nesmysly, a někdo to skutečně umí, ale ona *ne*. Trápily ji strie. A její vagina zcela změnila podobu.

Takhle se však určitě cítily všechny. Nikdo s nápadem nebude souhlasit... nebo snad jo?

„Nafotil by nás profesionální fotograf a celé by to působilo velmi vkusně – na stránky by se nedostala jediná vagina a části, které byste nechtěly ukazovat, by zůstaly zakryté. Odhalily byste jenom tolik, kolik by vám bylo příjemné,“ pokračovala Rhea, jako kdyby se tím situace měnila. „Myslím, že by se kalendář prodával dobře. Oslavoval by moderní matky, které přivedly na svět nového člověka, a přesto neztratily nic ze svého ženství.“

„Přijetí obou stran naší ženské identity.“ Lizzy pomalu přikývla a pak se jí po tváři rozlil úsměv. „To se mi líbí.“

„Vzbudily bychom zájem o služby pro ženy a zároveň si přišly na pěkné peníze,“ nedala si pokoj Rhea.

„Podle mě by se k službám, které centrum nabízí, více hodily fotky s roztomilými miminky.“ Samantha prstem

přejela po Jaydeině andělské tváříčce. Byla by z ní dokonalá modelka.

„Obrázky děcek v květináčích by nám moc nevydělaly. To, co prodává, je sex,“ zakřenila se Lizzy. „Lidé kalendář podpoří. A to je přesně to, co potřebujeme.“

„Netvrdím, že to není dobrý nápad – vlastně je přímo skvělý, Rheo. Opravdu,“ opravila se Samantha, aby nezněla příliš prudérně. „A určitě by vzbudil velkou pozornost, jen si nemyslím, že by někdo platil za to, aby mu v obýváku celý rok visela skupina nahatých ženských.“ Pokrčila rameny. Představila si, že si její nahou fotku pověsila na zeď v pečovatelském ústavu i její matka. A co hůř – co když si kalendář v ordinaci vystaví její doktor?

Hanbou by se propadla. Skutečně by raději umřela, než aby podstupovala takové ponížení.

„Copak jsi nikdy nebyla v autoopravně? Tam visí jeden nahý kalendář vedle druhého,“ odvětila Lizzy, čímž jenom přilila olej do ohně.

„Jenže to jsou trénované profesionálky,“ namítla Samantha a Jayde tiše zabroukala. Odpoutala dceru z kočárku a přitiskla si ji k hrudi. „Za obyčejné ženy nikdo platit nebude.“

„Vsadila bych se, že jo. A nejen muži,“ zvolala z opačné strany místnosti starší matka – jak si Samantha pamatovala, jmenovala se Leslie Richardsonová. „Představte si to. Přijdete k někomu na návštěvu a v jeho kuchyni spatříte svůj nahý zadek. To by byla legrace!“

Samanthě se nepříjemně zhoupl žaludek. Proboha, to snad ne! Je snad jediná, kdo s nápadem nesouhlasí?

„Co kdybychom při tom byly oblečené?“ zkusila to ještě. „Krása přece nespočívá v nahotě.“

„Myslím, že bychom měly být obnažené, abychom v lidech vzbudily zájem.“ Rhea si pokojně rozepla košili a pustila se do kojení, možná aby dokázala, že se za své tělo nestydí. „Pokud nebudeme nahé, nikoho nepřimějeme, aby si kalendář koupil. Nepřitáhneme pozornost médií.“

„Tý jo! Myslíš, že se dostaneme do televize?“ vydechla jedna z žen.

„Mohly bychom se dokonce dostat na billboardy!“ Leslie se rozzářily oči.

„Tak billboardy nefungují.“ Samantha se snažila krotit všeobecné nadšení. „Za vystavení se platí.“ Přestože by ještě před chvílí pochybovala, že by některá z nich dobrovolně zaplatila za to, aby se její zadek blýskal na ploše obrovských rozměrů, nyní si nebyla jistá.

„Fotograf by nás mohl nafotit zadarmo, výměnou za slušnou propagaci,“ poznamenala Cora, se kterou Samantha chodila na střední.

„Nejde jen o fotografa. Potřebovaly bychom tiskárnu. Distribuci.“ Samantha své námitky téměř křičela, aby přehlušila vzrušený povyk.

„Můžeme do toho zapojit místní prodejce. Každý bude chtít přiložit ruku k dílu,“ uklidňovala ji Rhea. „A co se týče tisku, jistě se půjde domluvit na tom, že zaplatíme, až něco vyděláme. Jde přece o dobrou věc.“

„Můj bratranec vlastní tiskárnu. Určitě nám s tím pomůže,“ vmísila se do hovoru Cora. Samanthě z paniky narůstal v krku velký knedlík.

„Vy s tím opravdu nemáte problém?“ zeptala se pro jistotu. Možná to vyznělo neomaleně, ale jak proboha mohly na tak absurdní plán přistoupit?

Většina žen přikývla. Samantha se zachmuřila.

Rhea kojila a spokojeně se usmívala. „Ráda bych oslavila naše krásná těla a zároveň vybrala peníze na dobrou věc, ale v žádném případě vás nehodlám do ničeho tlačit. Rozhodněte se podle toho, co pokládáte za správné.“ Nato se obrátila na Samanthu. „Pokud se toho nechceš zúčastnit, nikdo ti to nebude vyčítat.“

Chtěla Samantha pózovat nahoře i dole bez? Samozřejmě že ne. Avšak tohle centrum pro ni moc znamenalo. A nejen proto, že ho založila její babička.

Přestože se jí svíral žaludek, hlas měla kupodivu vyrovnaný. „Chci se na tom podílet. Je to pro mě důležité.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Samantha si všimla, že se od ní všechny matky odvrátily, jako kdyby jim bylo zatěžko střetnout se s ní pohledem. V očích ji pálily slzy. Kousla se do rtu a povolila, až když bolest z kousnutí vystřídala jinou, která se jí před časem usadila na hrudi.

Vtom po zeleném koberci, vedoucím kolem recepcce zazněl dupot Janeiných tenisek. Když jí padl zrak na zmlklý hlouček, rázem se zastavila. „Jako byste kuly nějaké pikle. Je všechno v pořádku?“

Jayde se znovu zavrtěla. Samantha se k ní sklonila, zavřela oči a nasála její sladkou vůni. Snažila se uklidnit a dcera jí v tom úspěšně pomáhala.

Zatímco Rhea předložila Jane svůj návrh, Samantha miminko uložila do kočárku, vzala si od Tahlie zpátky bílý hadřík a rychleji, než bylo potřeba, se připravila k odchodu. Zamávala, ukázala na Jayde a zamumlala *pardon*, jako kdyby její ufnukaná dcera byla hlavní důvod, proč uprostřed konverzace zvedla kotvy.

Když se před ní otevřely automatické dveře, úlevně vydechla a vyšla vstříc ostrému jarnímu slunci. Proč se místo jízdy autem rozhodla jít pěšky?

Protože je to lepší pro životní prostředí, napomenula se. Proto. A navíc se jí hodil každý ušetřený dolar. Coby svobodná matka musela přemýšlet dopředu. Šetřit peníze, kde se dalo.

Povzdechla si a vyrazila po chodníku kolem parkoviště. Ve vzduchu se vznášela vůně čerstvě posekané trávy a odněkud se ozýval řev sekačky. Rozhlédla se po okolí ve snaze najít zdroj hluku, aby se mu vyhnula obloukem a –

Támhle.

Zhruba dvacet metrů od ní.

Na druhém konci ulice sekal trávu mladý muž se zlatavě hnědou pokožkou, kšticí špinavě blond vlasů a vypracovaným

tělem. Kopečky bicepsů se mu leskly na slunci a přitahovaly pozornost k vysportovanému tělu, k síle, kterou vyzařoval, k jeho obnažené hrudi. Samantha si uměla představit, že muži podobného vzezření využijí každou příležitost, aby se mohli svléknout. Hruď se mu zužovala k vyrýsovaným břišním svalům, jaké se na skutečných mužích vidí jenom málokdy.

Páni.

Copak o městskou zeleň od nynějška pečuje Chris Hemsworth?

Měla vzít nohy na rameny, to bez debat. Proboha, vždyť je dospělá ženská s dítětem. Jenže než se stihla vzdálit, stalo se něco naprosto úžasně děsivého.

Zamával.

Na ni.

Samantha sklopila zrak k nemluvněti. Bože. Taková ostuda! Nachytal ji, jak na něj zírá. Prakticky u toho málem slintala. A co hůř, nyní, když viděla jeho obličej, si uvědomila, že mu bude sotva přes dvacet, zatímco ona je svobodná *matka* ve věku třiceti šesti let. Chovala se jako dělníci na stavbách, kteří pohvizdují na kolemjdoucí ženy?

Ježíši, ano, chovala se přesně tak.

Nedalo se nic dělat. S očima upřenýma na miminko musela projít kolem a bez dalších trapasů dorazit domů.

Zhluboka se nadechla a zrychlila. Její bílé tenisky neslyšně klapaly po chodníku vedle trávníku – trávníku, na kterém, jak si všimla, se střídaly jasně zelené pruhy se smaragdovými, podobně jako na sportovních hřištích. Muž se ve své práci zjevně vyznal.

Prošla těsně kolem něj a ani za nic by nespustila oči z kočárku.

Sekačka... zastavila.

„Ahoj,“ zavolal.

Rukojeť kočárku sevřela o něco pevněji. Blížil se k ní jeho stín. Ach, kruci. Hodlal jí vyhubovat za její nevhodné zírání?

Asi by si to i zasloužila. Na druhou stranu nic tak hrozného neudělala, vždyť se jenom koukla. A navíc –

„Nemáš na sobě tričko,“ vyhrkla, když k ní přikročil.

V hlubinně modrých očích se mu mihlo pobavení. Sáhl si na hrud', jako kdyby si až nyní uvědomil, že je nahý. „Jo, máš pravdu.“

„Takže za to vlastně nemůžu,“ pokračovala v obhajobě, ale proč vlastně? Jako kdyby sledovala neřízený vlak, který nedokáže zastavit. „Nemůžu za to, že mi na tebe padl zrak. Omlouvám se, jestli jsem tě pohoršila.“

„Odpouštím ti,“ odpověděl se smíchem. Nato k ní natáhl ruku, kterou dosud schovával za zády a –

Proboha.

Kéž by se chodník rozestoupil a ona se propadla do země.

Podával jí zmuchlanou bílou látku. „Tohle ti vypadlo.“

Nechtěl jí vynadat, jen vrátit hadr, který předtím půjčila Tahlie.

„Díky,“ špitla a vzala si od něj přehoz, který byl nyní pokrytý krátkými stébly trávy. Schovala ho do úložného prostoru pod kočárkem – tentokrát pečlivě – znovu se zhluboka nadechla a měla se k odchodu. „No, ještě jednou se omlouvám. Za to, že... vždyť víš.“

„Že sis mě prohlížela,“ dodal poměrně zbytečně.

Znovu zavadila pohledem o jeho hrud' – podlamovala se jí z ní kolena – a čekala, až jí uvolní cestu, jinak bude nucena přejet mu kočárkem nohy.

„Nemáš se za co omlouvat.“ Vyzařovala z něj sebedůvěra, typická pro mladé muže. „Spíš by ses měla omluvit svému manželovi. Nebo příteli.“

„Já nemám přítele.“

„Přítelkyni? Spřízněnou duši?“ tlačil na ni.

„Žiju sama se svým miminkem.“ Kývla hlavou ke kočárku.

„Roztomilá holčička.“ Natáhl ke kočárku krk. Všimla si, že jí poskytuje prostor, netlačil se na ni.

„Souhlasím.“ Samantha se na dcerku láskyplně zadívala a ta jí zamávala malou pěstičkou. I v přítomní kočárku byly její modré oči nepřehlédnutelné.

„Já děti nemám,“ podotkl.

„Vždyť jsi ještě moc mladý. Teda, ne že by bylo něco špatného na tom mít děti dřív, já jen –“

„To je v pohodě.“ Muž se znovu ušklíbl. „Vím, jak to myslíš.“

Samantha si sáhla na kořen nosu a zavrtěla hlavou. „Nevím, co se to se mnou děje. Obvykle se během jedné konverzace tolikrát neztrapním.“

Muž se zazubil. „Asi je to tím, že na sobě nemám tričko. Nejspíš tě to rozptyluje.“

„To teda jo!“

Vykouznil rošťácký úsměv, evidentně potěšený, že ji dohnal k přiznání, a Samanthě se na hrudi rozlil pocit hřejivý jako sluneční paprsky.

Zasmála se a on také. Pak mávla rukou k sekačce. „Nechci tě zdržovat. Zdá se, že máš plno práce.“

„Ani ne, vlastně jsem rád, že jsi mě vyrušila.“ Zamrkal. „Chtěl jsem zrovna vzít do ruky křovinořez, jenže nejdřív na něj musím navinout strunu – a to mi moc nejde. Děláám to nerad.“

No to snad ne. „Já ti s tím pomůžu.“

Překvapením vykulil oči. „Ty?“

Pokrčila rameny. „Klidně, když si pospíšíme. Doma to dělám v jednom kuse.“

„To by bylo super. Děkuju.“ Muž bez váhání odběhl k malé kůlně vedle venkovních toalet a za chvíli byl zpátky s křovinořezem v jedné ruce a s oranžovou strunou a zahradními nůžkami v druhé. Ukázal na pozemek za jejich zády. „Teprve s tím začínám.“

„Jde ti to skvěle. Trávník jsi posekal jako profík,“ pochovala ho, pak se chopila struny a křovinořez opřela o nízký cihlový plot, který se táhl kolem chodníku. Tahle práce

vyžadovala trpělivost a pevnou ruku, což byly vlastnosti, které Samantha nechyběly. Během pár vteřin byla hotová.

„Díky.“ Muž si od ní nástroj převzal, chvíli si ho prohlížel a uznale obdivoval její práci. Hrdost ji hřála u srdce. Líbilo se jí, že její dovednost dokáže ocenit.

Neměla by si ho však tolik připouštět k tělu. Musí se soustředit na Jayde. Nehodí se, aby ji rozrušoval muž jako on, přestože to jistě nedělal záměrně.

„Není zač. Teď, když mě omluvíš, musíme se schovat do stínu,“ řekla a pokývla k chodníku.

Muži zajiskřilo v očích. „Můžu tě doprovodit k autu? Pro případ, že by ti ještě něco upadlo.“

Samantha povytáhla obočí. Dobírá si ji? Dělá si legraci ze starší ženy s dítětem? „Nejdu k autu. A dostat se z místa na místo dokážu i bez cizí pomoci.“

„O tom nepochybuj.“ Ruku – velkou, s dlouhými prsty se zažranou špínou – položil na stříšku kočárku. „Když se někdo dokáže postarat o dítě, dokáže cokoliv.“

„Díky.“ Sledovala, jak prsty jednou a pak podruhé poklepal na kočárek, načež jí uhnul z cesty. „Užij si sekání.“

„Ty si užij procházku,“ odpověděl a konečně se k ní otočil zády. O pár minut později se do ticha znovu ozvala sekačka a Samantha vyrazila kupředu.

To tedy bylo velmi zvláštní. Setkání však rychle pustila z hlavy a vzpomněla si na obávaný kalendář. Postavila by se před objektiv nahá, aby pomohla vybrat peníze na služby, které přinášejí prospěch ostatním rodičům? Které přinášejí prospěch jejímu vlastnímu dítěti?

Samantha by se pro dceru rozkrájela.

Přestože byla matkou teprve krátce, tohle věděla s jistotou.

Bylo snadné dávat rodinu na první místo, když přišla o lásku svého života.

Pět

Rhea

Mateřské mléko dokázalo vyléčit cokoliv. Cokoliv, co nedokázal zahojit kokosový olej, pomyslela si Rhea, zatímco si na těle upravovala dětské nosítko. Po kojení kapku mléka rozetřela Kaiovi po rudé skvrně, která mu vyrašila na kůži. Tak. Ekzém se ztratí raz dva.

„Takže ještě jednou – v tom kalendáři budete... nahé?“ ujišťovala se Jane a prohlížela si hlouček žen.

„Ano, chceme oslavit kouzlo mateřství a ženského těla,“ odvětila Rhea, ale pro jistotu matkám zopakovala: „Zúčastní se toho samozřejmě pouze ty ženy, kterým nahota nevadí. Neočekávám, že se na tom budete podílet všechny.“

„Se mnou můžeš počítat,“ usmála se Lizzy.

„Se mnou taky,“ zvolala další žena – pokud Rheu paměť nešálila, jmenovala se Tracey. Po ní se přihlásilo ještě několik dalších matek.

„Promiňte, holky, ale já se na to musím vyspat.“, místní veterinářka, nakrčila nos. „Nerada bych trhala partu, ale chci si to pořádně promyslet.“

„Přiznám se, že pózování není nic pro mě,“ poznamenala máma dvojčat. „Ale než jsem odešla na mateřskou, věnovala jsem se grafickému designu. Mohla bych kalendář navrhnout, kdybyste chtěly. Ráda přiložím ruku k dílu.“

„To by bylo skvělé. Díky,“ vyhrkla Rhea. Zatím se dočkala šesti *ano*, jednoho *ne* a jednoho *možná*. Pak tu byla ještě Tahlie se Samanthou, které se zatím nevyjádřily – pokud tedy samozřejmě bude k čemu.

„Má v kalendáři figurovat název našeho centra?“ zeptala se zdravotní sestřička.

„Určitě,“ přikývla Rhea. Nechtěla, aby si lidé mysleli, že všechen zisk shrábnou ony samy.

„V tom případě musí návrh nejdříve schválit výbor.“ Jane svraстила obličej, opřela se o cihlovou zeď, sundala si brýle a promnula si kořen nosu. „Na podobné záležitosti mají poměrně staromódní názor.“

„Ženy si tedy podle nich se svými těly nemůžou dělat, co se jim zlíbí?“ Rhea si Kaie přitiskla k hrudi. V hlavě se jí stále ozýval Oliverův komentář ohledně jejich omezených schopností. „V téhle místnosti se nachází spousta výjimečných žen. Není nic, co bychom nezvládly. Například taková Tracey své dítě porodila u krajnice! A Olive – ta byla olympijskou plavkyní.“

„A ty jsi vlastnila největší firmu na svíčky v celé zemi.“ Jane si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Mě přesvědčovat nemusíš, Rheo. Jen pochybuju, že výbor se na to bude dívat stejně. Ale pokud na tom trváte, můžete jim svůj projekt představit na páteční poradě. Dejte mi vědět a já vás přidám na program.“

„Dobře,“ přikývla Rhea. Jane měla pravdu. Kromě pózování toho musely ještě hodně promyslet.

„Takže jsme domluvené. Dámy, dnes odpoledne pro nás na sociální síti vytvořím skupinu a na příští týden uspořádám hromadný videohovor, protože naše setkávání bylo pozastaveno.“

„Dočasně,“ zamumlala Lizzy ponuře a Rhea ji na znamení podpory vzala za ruku. Určitě se jim podaří najít řešení.

„Než odejdete, chci, abyste si uvědomily, že mateřství není procházka růžovou zahradou.“ Jane se každé z matek významně podívala do očí. „A kvůli tomu je tu naše skupina. Od těchto žen, které s vámi budou kráčet vaší novou životní cestou, toho uslyšíte spousta a často půjde o velmi

intimní záležitosti. V této skupině můžete sdílet své naděje i sny. Můžete s námi sdílet svá nejniternější tajemství.“

Rhei přeběhl mráz po zádech.

„Budeme se vzájemně podporovat.“ Jane pokynula ke dveřím. „Brzy se ozvu.“

Místnost se opětovně probudila k životu. Zatímco Tahlie miminko opatrně položila do sedačky, Rhei v kapse zavibroval mobil.

Cole: *Promiň, ale musím do práce. Čeká mě dlouhá směna. Uvidíme se zítra.*

Ach jo.

Zpráva ji nepotěšila. Doufala, že si spolu užijí hezký večer. Jenomže když člověk rozjíždí nový podnik, musí tomu hodně obětovat. Rhea to věděla moc dobře.

Přesto ji to štvalo.

Rhea: *To nevadí, láska. Doufám, že je všechno v pořádku.*

Takhle by zareagovala podporující manželka – a tou chtěla být. Podporující manželkou. Dobrou matkou.

Přivřela oči a přiměla se k hlubokému nádechu – *nádech, výdech* – a veškeré negativní myšlenky, které na ni číhaly v zákoutí její mysli, se snažila vypudit.

Tahlie vedle ní zápasila s pásy od kočárku a pokaždé, když se je pokusila připnout k sobě, překroutily se. Její dítě krčilo obličej, zjevně otrávené tím, že mu matka narušuje spánek.

„Ukaž.“ Rhea se k ní sklonila a s Kaiem v náručí pás obratně připnula na místo. Většina žen mezitím z centra odešla.

„Jak to děláš? Nejdřív ho jako zázrakem uklidniš a teď si jednou rukou poradíš s tímhle krámem. Jsi superžena.“ Tahlie naklonila hlavu na stranu. „Takže ty jsi vlastnila výrobu svíček?“

„Ano.“

„Ne... ne Svíčky od Rhei... že ne?“

Rhea s úsměvem pokrčila rameny. „To jsem já.“

„Já tvoje vůně miluju! Maskovaná kocovina byla úžasná. A čajové svíčky s názvem Vypadni a nech mě číst...“ Tahlie se zahihňala. „To bylo super.“

„Díky. Jsem ráda, že dělaly radost. Dlouhou dobu šlo o nedílnou součást mého života.“

„Proč jsi s tím přestala? Ty jsi firmu prodala, že jo?“ Tahlie se kousla do rtu. „Nejsem moc zvědavá?“

„Ne, vůbec.“ Společně vyšly ke dveřím vedoucím z centra. „Když jsem otěhotněla poprvé, v podnikání jsem lehce zvolnila. Firmu jsem prodala, až když jsem čekala tenhle dáreček.“ Pohladila dítě po rozčepýřených černých vlasech. „Díky tomu jsme mohli investovat do podniku mého manžela. Dlouho mě v mých snech podporoval, zůstal s Athenou doma, když bylo potřeba. Teď je řada na mně.“

„Páni. Jste oba tak kreativní a šikovní.“ Tahlie s kočárkem vyjela automatickými dveřmi ven. „Stýská se ti po firmě?“

Každý jeden den.

„Trochu,“ přiznala. „Ale role mámy mě uspokojuje.“

Opravdu. Byla si tím jistá.

Vychovávat dvě děti nebyl žádný med, zvláště když Athena začala chodit do školy. Domácí úkoly jí dávaly zabrat, ale ještě víc ji překvapil počet přespávaček a narozeninových oslav. Zdálo se, že se každý víkend koná nějaká akce.

„Dost už o mně. Co ty? Kdy ses k nám nastěhovala?“ Rhea se dychtivě chopila nového tématu. Chtěla od sebe odpoutat pozornost.

„Krátko před porodem. Asi před dvěma měsíci.“

„Kde jste se s Hamishem seznámili?“ vyzvídala.

„V Sydney. Přestěhovali jsme se, když ho povýšili.“

„Páni.“

„Je to opravdu dobrý flek, má z toho radost,“ souhlasila Tahlie, ale Rhea zavrtěla hlavou.

„Já obdivuju tebe. Muselo být těžké родit někde, kde jsi nikoho neznala.“ Rhea se zastavila, aby slovům dodala na váze. „Podle mě je to obdivuhodné, Tahlie.“

„No... nebylo to snadné,“ připustila opatrně.

„To si umím představit.“ Rhea sáhla do kapsy jógových legín a vytáhla mobil. „Nevyměníme si telefonní čísla? Hamish určitě pracuje od rána do večera. Mohly bychom se někdy sejít. Nebo bychom vás s Colem mohli pozvat na oběd. Myslím, že spolu kluci v mládí hrávali fotbal.“

„To by bylo skvělé. Hamishovi by se to určitě zamlouvalo,“ odpověděla Tahlie tiše. Jen co do Rheina telefonu natukala své číslo, Eli začal znovu natahovat. Tahlie zděšením vykulila oči. „Promiň. Budu muset běžet. Já –“

„To je v pohodě.“ Rhea si od ní mobil vzala zpátky. „Ozvu se ti.“

Tahlie nervózně zamávala a rychlými kroky vyrazila pryč.

Rhea ji chtěla následovat, oči jí však zabloudily k informační tabuli vedle vstupních dveří. Barevné letáky visely v řadě jako vojáci na seřadišti, některé v dokonalé lajně, jiné mírně vybočovaly. Prohlédla si jejich nabídku – poradenská služba pro mládež, odlehčovací služby, kurzy pro klidný spánek miminek, masáže nemluvňat, nabídka pronájmu tamní místnosti a –

„Svatební fotograf?“ Rhea svažila obočí a leták z nástěnky utrhla. Přišlo jí zvláštní, že centrum má podobné služby v nabídce.

„To je synovec Barryho Rodgerse,“ vysvětlila Jane, která zrovna prošla kolem s kýblem ledu. „Barry je předsedou výboru.“

A prezidentem rybářského klubu.

„Takže jeho synovec si může v centru dělat reklamu,“ zabručela Rhea a leták si prohlédla z druhé strany. Fotografie byly opravdu zdařilé. Nešlo o všední snímky, na kterých si nevěsta s ženichem zamilovaně hledí do očí, byly profesionální. Jedna fotka zachycovala rozesmátou nevěstu a ženicha, který ji držel kolem pasu, jako kdyby jí poskytoval oporu. Další zobrazovala novomanžele při tanci. V očích se jim odráželo tolik vášně, až Rhea překvapilo, že leták